

Nr 22.

Av herr von Seth m. fl., om nedsättning av inträdesavgifterna för nya telefonabonnemang.

I motioner vid de tre senaste riksdagarna har framhållits hurusom regeringens beslut av den 5 december 1947 om höjning av inträdesavgifterna för nya telefonabonnemang från 100 till 200 kronor kommit att medföra betydande orättvisor för de kategorier som för utövande av sitt yrke äro i trängande behov av den kommunikationsmöjlighet som innehavet av en telefon innebär.

Det har i de tidigare motionerna bl. a. påpekats, att den begränsning av köpkraftsöverskottet som ursprungligen anförts såsom motivering för höjningen komme att träffa endast vissa grupper av folket, att dessa grupper i stor utsträckning vore att finna bland de lägre inkomsttagarna, såsom småföretagare, hantverkare, lantbrukare och landsbygdsbefolkningen överhuvudtaget, att kommunikationsväsendets fortsatta utveckling och förbättring vore en av grundpelarna i hela den moderna samhällsutvecklingen samt att alla insatser till förmån för kommunikationernas förbättrande måste anses vara högst produktiva investeringar. Dessa synpunkter ha även delats av de utskott som haft att behandla de tidigare motionerna i ämnet. Gentemot de av motionärerna anförda synpunkterna har vid riksdagsbehandlingen anförts dels att en begränsning av köpkraftsöverskottet fortfarande vore önskvärd, dels att materialbrist föreläge och dels att inskränkningar i den totala statliga investeringsvolymen vore nödvändiga.

Utskottet har ändock ansett en återgång till den före den 5 december 1947 gällande inträdesavgiften vara av sådan betydelse att såväl andra kammarens allmänna beredningsutskott vid 1950 års riksdag som vederbörande utskott vid 1948 års riksdag i sina utlåtanden klart uttalat önskvärheten av en ökning av investeringsanslaget för telegrafverket för att därmed möjliggöra en sänkning av inträdesavgifterna utan att den ökade efterfrågan skulle föranleda en alltför besvärande väntetid för de sökande.

Departementschefen har emellertid icke heller i årets statsverksproposition beaktat dessa utskottens önskemål. Under dessa förhållanden anse vi oss på nytt böra bringa denna fråga under riksdagens prövning. Det synes oss icke önskvärt att en fortsatt inskränkning av de statliga investeringarna av civil karaktär överhuvudtaget skall gå ut över telefoninstallationerna. Även beträffande begränsningen av köpkraftsöverskottet kan som tidigare påpekats starkt ifrågasättas om denna bör träffa vissa kategorier hårdare

än andra. Enligt vårt förmenande bör så ej ske och vi vilja därvid särskilt framhålla det orimliga i att inom gruppen telefonabonnenter endast de nytillträdande skola drabbas.

Vi vilja slutligen framhålla, att materielsituationen under det senaste året torde ha avsevärt förbättrats. De inneliggande lagren synas numera ha uppnått en icke föraktlig storlek.

Vi hemställa med stöd av vad ovan anförts,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att Kungl. Maj:t måtte upphäva beslutet av den 5 december 1947 rörande höjning av inträdesavgifterna för nya telefonabonnemang från 100 till 200 kronor och besluta en återgång till före nämnda dag gällande inträdesavgifter.

Stockholm den 17 januari 1951.

T. G. v. Seth.

Jöns Nilsson
i Båstekille.

Karin Wetterström.

Albert Larsson.

Märta Boman.

Eric Nilsson
i Svalöv.
